

PELHŘIMOVSKÝ OTAZNÍK ZA SVOU EXISTENCI
SRDEČNĚ DĚKUJE:

EFKU; JIŘÍMU BDĚLÉMU; JAKUBOVI MARKOVI; SOCK-
ANU TROSKOVIČI; MIŠÁKOVI; O. LNĚNIČKOVI;
MÍROVI M.; DEJFOVI; MICHALU DAVIDOVI; HONZO-
VI CH.; KUBAJZOVI; BACHOVI; KOVÁŘOVI; ANDRE-
JCE Š.; FRIEDRICHOVI BEZ KÝČE; VÁCLAVU VÁCHOVI;
MILANU VANĚČKOVI; HONZOVI NEHYBOVI;
MÍROVI JONÁŠOVI; LÉNĚ GEBAROVSKÉ; KÁTĚ Š.;
AKUBOVI INÁŘŮ; VLADISLAVOVI; ŠTANISLAVOVI;
BIAGGIMU; MAGENDĚ; T. ECHOVI; EVĚ; MONĚ; PACI-
FISCHE SPITZMAUS; HONZOVI; WARIU BERZOVI;
K.B.; ADÉLE; MARY-ŠAMA-USE; QUEERPUNKU;
KOLOMANU KRUMPÁCZOVI; VINCENTOVI; OO;
RYSOVI; -JENDOVI-, KUVRE JAMINĚ B); JEDNÉ
MÁNIŠCE; JETÉ TELE, JSEM SVÁ; KAPITÁNU FEŠÁKO-
VI; LÉTAJÍCÍMU SULTÁNOVI; JIRKOVI DVOŘÁKOVI A
KNIHKUPECTVÍ U VRÁNY; ABSOLUTNĚ ČERNÉMU
TĚLESU; SIGNATÁŘŮM DILDA; MULLETHEADŮM;
AKUBOVI&FLEXOVI; ÚSVITU ZMRDŮ; ŠKOLNÍKOVI A
HRABĚNCE; PEPOVI ŠEDOVI; DEVÍTKÁM; CAFÉ
PORTO; VRÁTNICI A V NEPOSLEDNÍ ŘADĚ BÝVALÉ
UTOPII.

kontakt: pelhrimovskyyotaznik@seznam.cz

facebook: <https://facebook.com/pages/Pelhřimovský-otazník>



OBSAH



Pelhřimovský otazník již začal svůj čtvrtý rok existence. A to, co držíte v ruce, je desáté číslo. Pokud by si nějaký odvážný sázkař vsadil před necelými čtyřmi lety na tenhle start-up hrstky vlasatých týpků, pak by k dnešnímu dni měl tiket, který by neměl žádnou cenu. Jelikož kdo by přeci vsázel na takovou pitomost, když se všichni klepali na ZOH v Sochi. Ostatně při vydání tohoto dílu se zase sázkaři třesou na další ZOH. V této souvislosti však můžeme směle vystoupit na podium a převzít si medaily. Nikdo by totiž při vydání prvního čísla neřekl, že PO vydrží tak dlouho. Neskutečné se stalo realitou a vítězíme. A budeme vítězit nadále, pokud všichni ti lidé, kteří PO podporují, při něm budou stát nadále. Nesmírný dík tak patří všem, kteří Pelhřimovskému otazníku pomáhají ať už obsahově, při vydávání či distribuci.

V rolích grafomanů: Kubajz; Efko; O. Lněnička; Michal David; Akub; Flexa; Minářů; Vladislav; Jakub Marek; Friedrich bez Kýče; Létající sultán; Kapitán Fešák; Biaggi; Jeté tele, jsem svá; Jedna mániška; Školník; hraběnka; rys; Jenda; kuVra JaMina b); Pa-Sp-Ma; Signatáři dilda, Vincent

Pelhřimovský otazník, č. 10, 2018

Od boku	2-3 (KubajZ, Efko)
Mše za...? Proboha	4-5 (Efko)
Doba pokrytecká	6-7 (O. Lněnička)
Mezi hanykáři	8-9 (Michal David)
Rozhovor U Vrány	10-12 (Efko)
Rozhovor s AČT	13-14 (Efko)
Rozhovor s Úsvitem zmrdu	15 (Efko)
Vyměněné vzkazy Reinalda A., s Vincentem G.	16-24 (Akub&Flexa)
Bauer v zemi nikoho	25-28 (Jakub Minářů)
...jak se Pe exhibuje	29-30 (Vladislav)
„Kunda už má svůj obsah”	31 (Signatáři dilda)
Otazník slaví jubileum, trubme na beraní roh	32 (Jakub Marek)
Veřejná poprava Knihobudky	33-34 (Friedrich bez Kýče)
„Smarty” head	35-36 (Létající sultán)
Interpunkčníček	37 (Kapitán Fešák)
Suggested Mapping 8	38-39 (Biaggi)
Pozvánka na domácí zabíjačku	40-41 (Jeté tele, jsem svá)
Dálniční lágr	42 (Jedna mániška)
Dálniční lágr	43 (Školník, hraběnka)
Zpoza stolu	44 (rys, Jenda, kuVra JaMina b), Pa-Sp-Ma)
Zpoza stolu	45-46 (Vincent)

ZPOZA STOLU



Tvoje oči jsou dnes unavený
A když si balíš cigáro
Uvědomuju si
Že jsem tě dlouho neviděl
Od srdce se smát

Je k večeru
Stojíme na ulici
Soumrak padá
když člověk sám na sebe padá
ptáci jsou vylekáni neznámou
silou

Vincent

Města i těla
v podvědomém pohybu
čekají na svůj příděl rozkoše

Muž jde ulicí
Je rozčilen
Spěchá za ženou
Ona zatím plna očekávání vyhlíží
až jeho přítomnost
vyvrhne její tělo
Mezi zaoblené kameny bezčasí

Ale je to ulice, kdo objímá muže
Za rukáv ho tahá
Mezi rohy domů
si převaluje jeho zpcené tělo

Vincent

Prsty dlouhé jako letní dny
Dosáhneš jimi až na podsvětní
čáru
narýsovanou vertikálou touhy
volání Slasti smrt ducha značí
Nejzářivější to okamžik mnoha
tvých vědomých životů
Srna se leká
do houští běží
zvětřila démona

Vincent

Z DOZA STOLU



Bosé nohy
Na břehu moře
kráčí do mechanismu vln
jdou bez závratí
jako dvě laně
jdou bez slitování
a nabraly svůj směr
jak hladké stěžně
hrdých karavel

říkala, že nemá stání
říkala, že miluje chladná rána
a ulice vedoucí do polí
že prý zaslechla
jak se lámou topoly
a hlavně své vlastní tělo
jak v dutém řevu
rozkvétá

Vincent

šukání bez paměti
jako velké odpoutání
jako slunce o poledni
(jako) malby v Altamiře
uhlem malované
časem uhlazené
(i jako) hladina Marmarského moře
na které sleduješ pád Cařihradu
a praporce opojených vítězů

šukání jako radost z existence
se zaťatými pěstmi
a pohledem dovnitř

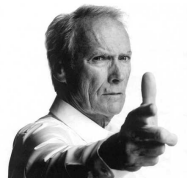
Vincent

Pamatuju si na minulé pondělí
Byl jsem se opít
a na schodech
Cestou domu
jsem zakopnul
přímo pod sochou nahé lovkyně
chodím tam kolem ní od 5 let
ale poprvé jsem si všiml
že její bradavky
mají stejnou barvu
jako její oči

Jak moc může člověk šťastný být?

Vincent

OD BOKU



Ňús

Bude-li to v silách našeho kardinála, chtěl by duchod důstojně strávit v Jihlavě a koupit tamní hokejový klub, který by prý přejmenoval na Duka Jihlava.

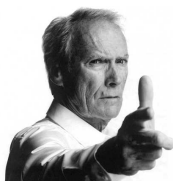
Pro milovníky počítačových her tu máme malé překvapení. Andrej Babiš si objednal u 2K Games, aby na základě „vyhlášeného“ příběhu Čapí hnízdo udělali hru Mafia IV.

Na příští letní olympiádě se konečně setkáme s novou disciplínou, která je tak oblíbená zejména v ČR, tzn. Závodní stravování.

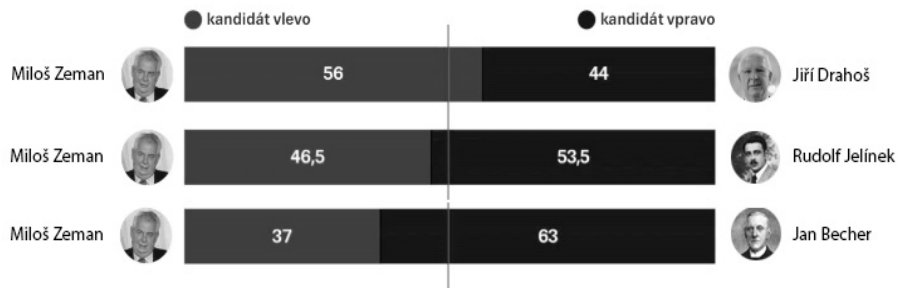
Mezinárodní olympijský výbor zvažuje, zda by sportovcům Ruské federace nevyšel vstříc a neumožnil jim vyniknout v tom, v čem jsou nejlepší. Šlo by o požívání steroidů na čas či vytrvalostní dopování.



OD BOKU



JEDINÍ DVA KANDIDÁTI MOHOU ZEMANA PORAZIT



3

Z DOZA STOLU



Pro plastiku u Vnitřní ulice.

Mám sračku z vlastního já, z vlastního fňukání.

Když nejsme usměvaví a vtipní, ptají se lidé, li-je nám něco. Ptá se ona.

Mám sračku z vlastního světa, kdy káži svobodu ve strachu o velké i malé věci.

Mám sračku z jídla a z vlastního mluvení.

Furt jenom žvaním a to, co chci říct je:

„Váš sarkasmus drahý dosahuje výšin mého smyslu pro pořádek. Jste trapný!“

A v trapnosti nalézáme krásu! Pak zase začínáme vzlykat a fňukat.

Mám sračku z bílých míst rozumu, který používáme v nemoci.

Mám sračku z téhle básně.

Ale povedlo se vám zachytit zimu galerijního kostela.

Anebo to bylo jen zvednutí mlhy v opilosti.

Mám sračku už jen tak automaticky.

_ rys _

Mám sračku jako bič
a to mi žití kormoutí
prdel mi klovou kohouti
chtěl bych mít hovno jako tyč.

-Jenda-

Sedím u piva a dumám.
Věřím v Nádech. Přítelem je Výdech
a nepřítelem je Uzel.

kuVra JaMina b)

Činčili ráno.

Slova a teplo za východu slunce,
čtyři Měsíce mi nestačily.
Sežerem se při asfaltce ulice,
kde ráno buřty posvačili.



Pa-Sp-Ma

44

Z DOZA STOLU



Dálniční lágr

Bahno se zakusuje do nití arafatu,
a hlad se zakusuje do útrov brigádníků;
zemina cítí blížící se ztráty do asfaltu,
když zima postupuje od Rovníku.
A kde je Jerry?
Spokojenej, Lagrführere?
Můj děda bojoval za druhé světové války.
Ano, to byl opravdový hrdina, jak se jmenoval?
Už nevím, ale vymyslel heslo:
Archeologie osvobozuje.
Svoboda archeologizuje.
A peníze kazí charakter
a velký bratr to sleduje.
My už jsme moc bohatý, pro nás tady nic není...
...a co znamená být bohatý?
Co znamená
být bohatý...
...bohatý?

Blues dvou spřátelených světů na území nikoho, vyšlo 16. 12. 2017

Napsali školník a hraběnka, zhudebnil Zámoteg.

Věnováno všem účastníkům archeologických výzkumů.

HILAVÁK



Mše za...? Proboha!

Osobně si velice považuji povedené satiry. Zvlášť té, která jistým způsobem proměňuje zajeté řády a posouvá vkusně jejich hranice. Petrem Čtvrtníčkem na příkladu čar hokejového hřiště vyjádřeno, že někteří sotva opustí červenou, pro jiné je modrá už oním limitem a pro něj a jeho satiru je konečná až ta branková. Mají-li mše, které někdo nechal sloužit za prezidenta Miloše Zemana a jeho rodinu a následně za Andreje Babiše být satirickým podnikem, pak doslova "padám ze židle". V jiném případě nevím, co si o tom myslet.

Sloužit za někoho mši či dávat za někoho sloužit mši v katolické církvi ve většině případů znamená přimlouvat se za zemřelého. Tyto přimluy se týkají posmrtného života, ve kterém je člověk spasen, nebo zatracen. Ti, kteří nejdou obrazně řečeno přímo do nebe, kteří nejsou za své pozemské skutky rovnou spaseni a nejsou na tom úplně zle, trpí v takzvaném očistci. Duše zemřelého v očistci je ve stavu, ve kterém ještě není spase na ani zatracena. V očistci se tak duše očisťuje od hříchů pro stav blaženosti. A právě nechat sloužit za někoho mši znamená přimlouvat se pomocí modli-

teb za odpuštění hříchů, aby se duše dostala do "nebeského království".

Je zřejmé, že Zemanův fyzický ani psychický stav není úplně v pořádku. Ujišťování ze strany jeho doktorského týmu o tom, že se těší dobrému zdraví a je schopen pokračovat v dalším prezidentování zní jako povzbuzování adolescenta jeho kamarády, že ten led je určitě dost silný na to, aby celý rybník přešel. A ouha. Je v něm až po uši a kamarádi na břehu nevědí, co si počít. V případě Zemanova stavu je ironicky pochopitelné, že se za něj už někdo odhodlal požádat pelhřimovskou farnost o mši. Nelze nepoznamenat: „Jen tak pro sichr.“ Ale co tak najednou před volbami? Již první prezidentská viróza, odpuštění bezpečnostní prověrky dvornímu mlynářovi či studium politologie v Číně předznamenaly, že má-li se o nějakém odpuštění hříchů alespoň začít uvažovat, bude Zemanova fanouškovská tribuna nutně muset modlitbám věnovat veškerý svůj čas. To nemluvě o jeho návštěvě vojenské "diskošky" v Moskvě a "dobré radě nad zlato" Ukrajině, která by měla s Ruskem nějak vyhandlovat anektované Krym.

HILAVÁK



Již kardinál Duka si byl vědom nutnosti začít se osobně přimlouvat za Zemanovu duši již v roce 2015, když kývl na to, že za prezidenta odslouží mši v Lánech. Podle vyjádření tehdejšího šéfa hradního protokolu, který sám jel v "lánech", Jindřicha Forejta, tento přátelský návrh vzešel od samotné katolické církve. Duka v tom tehdy neviděl žádné politické gesto. Má-li se jednat o precedens, pak ani mše 5.1. 2018 v Pelhřimově věnovaná Zemanovi, je bez politického pozadí. Jistě, jak by ne. A hlavně, když za týden byly prezidentské volby.

Existují tak tři varianty důvodu, proč někdo nechal za prezidenta Zemana a jeho rodinu sloužit mši. Ta první směřuje k podporovatelům Zemana, kteří chtěli, aby ve funkci zůstal. Tedy používají "nepolitické" obřady k politické propagaci. Druhá varianta je ta, že Zeman se na své šachovnici blíží k bodu, kdy dostane šach-mat, a tím se mu vytáhne jeho vlastní parte z kapsy. Čili již předem se odsloužila zádušní mše. Za třetí jde o skvělou satiru, která chtěla rozvířit vody, poukázat na hranice možného a přilákat mimo jiné příznivce Zemana nejen ty rudě zbarvené na místo, kam by

je nikdy nikdo nedonutil přijít a uvést je do naprosto jim absurdní situace. Kromě toho sám Zeman je jistě hluboce věřící člověk, což vyplývá z jeho slov například na vrub zemřelého kardinála Vlka, kterého označil za radikálního církevního preláta, na jehož pohřeb pochopitelně nešel. Především proto, že k němu prý nechoval žádnou úctu. Navíc Zemanovo utilitaristické využívání termínů "křesťanské hodnoty" sloužilo během jeho prezidentování spíše k útokům a k podněcování nenávisti, než ke smíření tak, jak tomu je v evangeliu.

V kontextu bohoslužby, která se odehrála za Zemana a té, která se ještě odehrát má, tj. za Babiše, se mi jeví schůdná první či třetí varianta. Agent Bureš, ač pochází ze Slovenska, kde se klade na křesťanství větší důraz než u nás, je na tom v otázce víry jistě velice podobně jako "soudruh" Zeman. Z toho vyplývá, že se v Pelhřimově snaží někdo účelově využívat dobrotu zdejší farnosti k propagaci "pekla či očištění zde na zemi", nebo někdo naopak hraje božský hokej, ve kterém oproti prostým pozemšťanům překonává brankovou čáru a dává jeden gól za druhým.

Efko

Z DOZA STOLU



Dálniční lágr

Dálniční lágr Hradec-Jaroměř,
Než vstoupíš, radši dvakrát měř
A klidně zůstaň, dokud neprozřeš,
Co je tam všechno za verbež.
Divoké kmeny ryjou držkou v blátě,
Vestičky s čísly na kabátě.
A každý cigán je tu v úctě chován
A pro jistotu dvakrát fakturován....
Lidičky blbnou-z chlastu už jim hrabe,
Termíny letí, z plochy A zas na B, otroci skučí, že severák fučí,
Hodin jak na kostele-tak zálohu si půjčí
A pak ji propijou
Na kovárně!
Dálniční lágr Hradec-Jaroměř.
Legenda říká, těm co se to týká,
že člověk nepochopí, dříve než se topí
V dálničním lágru-zvěř a polozvěř.

Od jedné mánišky

Z POZA STOLU



Setkání s architektem a jeho spolužijícími přineslo vykrvení dýně, věšení prasečí nohy nad bílý koberec v obýváku, válení po podlaze, odhalování se na hadry, setkání s tvorbou, ale i známými a neznámými, neživými, kteří čtou a tancují...takový standartní mejdánek. Opravdu ti policajti se záchrankou zasahovali přes ulici.

Píšeme na plátna dvěma slovy: Kdo jsi??? (tu otázku mi položil jednou Petr Machek a nedávno i architekt); a dnes mě napadlo, že to,

co mi tam Ti dobří lidé o sobě svěřili...můžou být i nějaké pravdy o mě :-D

Cesta zpátky už je prý jen dolů do města. Dojela jsem do hausu v rauši, jen s hodinovým zpožděním, jak mám ve zvyku, loučení mi nejde. Dokonce i ten tunel, a po půlnoci tma na konci něj, se staly součástí Hey hey, my way.

Jeté tele, jsem svá.

41

OTAZNÍK ?

Doba pokrytecká!

Kdysi jsem měl jakousi zkoušku z filosofie. Podstatou zkoušky bylo jediné. Přijít s tématem a chvíli diskutovat. A tak jsem hrozivě dlouho přemýšlel, cože jako tam budu plkat. Nakonec jsem si vzpomněl na zajímavý okamžik vlastního pedagogického života. Když jsem jako učitel začínal na škole v pražské Velké Ohradě, dělal jsem tam zároveň i preventistu. A v jedné třídě si tak povídáme o návykových látkách a odkudsi nečekaně přilétla ne neběžná otázka: "A pane učiteli, vy pijete (kouříte, kouřil jste trávu ... dosaďte si v podstatě cokoli)". Jako mladý a mravně tužený pedagog jsem zachoval striktně kamennou tvář a ... zalhal. A od těch dob mě tenhle moment straší a často se mi vrací. V té chvíli jsem se stal učitelem pokrytcem. A proto jsem se na zmíněné zkoušce zeptal právě na tento okamžik. Měl by být učitel nositelem mravních ctností za každou cenu, nebo může před žáky ukázat i svou reálnou tvář? Přednášející se na chvíli zamyslel a pak odvětil větou, kterou si pamatuji dodnes. Přinesla mi rozjasnění, úlevu a dokonce nastavila směr, kterým jsem se následně po své nejen pedagogické koleji rozjel a tou cestou pokračuji stále.

Odpověď nebyla nikterak závratná, ale její jednoduchost mě odbourala. Tehdy vyučující odvětil: „Otázkou není, co by měl pedagog říct. Otázkou je, co je špatného na tom, že pije alkohol, pokud je to v normální míře a není to v práci.” A to je přeci přesně ono. Takhle napsané to přijde automatické a zcela jasné. Ale od té doby jsem se na toto začal značně soustředit. A mnoho kolegů jedná právě pokrytecky. Upravují realitu svého chování tak, aby na žáky přenesli jakési morální normy, které ale vnitřně sami neuznávají. Ne neběžně slýchávám: „Učitel by neměl být na veřejnosti opilý!” nebo „Ředitel školy si nemůže jen tak vykračovat s cigaretou!” Ale proč tomu tak je? Z jakého popudu se stáváme pokrytci vůči žákům?

A nedělají to jen učitelé, ale dokonce i samotní rodiče. No opravdu! Vždyť kolikrát nám rodiče kladli na srdce, ať se neopijeme, ať neděláme tohle a tamto. Akorát, že většina v mládí právě tyto věci velmi ráda prováděla. Kde se v nás bere ta potřeba, vychovávat naše děti lží? Vždyť kolik rodičů řekne pubertákovi, který vyráží někam na party, ať si to užije a když se moc opije, tak ať dá aspoň

G

OTAZNÍK ?

vědět a že to vyřešíte. Kolik učitelů řekne dětem, že sami kouří, proč to dělají a kdy začali.

Dle mého názoru takové lži dětem nepomáhají. Pokrytectví jim jen přináší chuť vše zkoušet tajně, maskovat to, co pochopitelně zkusit chtějí. Ale dospělí jim svým přístupem dávají najevo, že takové chování je nepřijatelné. Kdy se stane to, že rodič zapomene na svou vlastní revoltu vůči svým rodičům? Hlavně v dnešní přeinformované době je potřeba dát dětem kontext. Upřímně jim vše vysvětlovat. Upřímnost je totiž to, co dodá informacím váhu. Vlastní prožitek a vlastní příběh pak přinese důvěru.

Pro ty, co chtějí číst mezi řádky a hledat zde, co tu není. Neznamená to, že děti si mohou dělat, co se jim zlíbí. Naopak. Je potřeba s nimi o věcech hovořit, dodávat rozměr do informací, které jsou všude kolem nich. Pokud jsem se v mládí každý týden opíjel na diskotéce, kde беру právo tvrdit teď

vlastnímu dítěti, že pokud chce dělat to samé, je to špatné, nebo dokonce že já jsem to vůbec nedělal. Tím u něj jen vyvolám pocit, že to, co chce dělat, je vlastně něco špatného. A pokud to nyní vidím jako chybu, pak mu to úplně stejně můžu upřímně vyprávět. Například proč to byla chyba, co jsem si teď oproti těm dávným dobám uvědomil. Upřímnost a důvěra.

Úplně chápu, pokud bude někdo po dočtení této mé úvahy rozhořčen. A plně to akceptuji. Od mé zkoušky se kdykoli dostanu na rozcestí být pokrytcem, nebo být upřímný, vždycky se vydám směrem k upřímnosti. A nikdy jsem nelitoval. Zkuste to také. Třeba se Vám to zalíbí. A když ne, aspoň jste teď vyplavili nějakou tu emoci ven. Hezký den všem.

O. Lněnička

Z POZA STOLU



Pozvánka na domácí zabíjačku

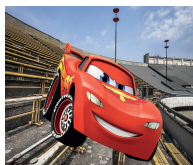
Ukecám mámu, ať pobyde s dětmi přes noc a pádím na setkání s architektem. Naplňuji překvapení z poznání a stejně jako Pavel Zajíček nechci být dobrodruhem, tak se na dobrodružství právě vydávám, neb v sms zmíněná adresa Ant.dul, kam jedu, mi nic neříká. Poptám se vtipné obsluhy benzinové pumpy v Třešti kudy tam? „Do tunelu a pak na světlech doleva.“ Mé obavy, že z tunelu vždycky nedopatřením skončím na dálnici, se nenaplnily, neboť vlivem tmy k němu ani nedojezu, protože odbočím moc brzy a Jihlava mě vítá od Znojma!

Tak dobře, konečná MHD č. 12 zní instrukce. V úžasu naleznutá mapka města mě neporadí, část města tam zaznamenaná není, proto parkuji u zastávky v myšlence, najít místo určené tam. Počítám, že jsou zastávky vybaveny mapkou. A hle, do auta se mi cpe anděl, hurá! Stopařka mě prosí ať jí popovezu. To já ráda, bývají to posli, nadšeně jsem ji přizvala, s domněnkou, že mi poradí, kam mám jet. Jenže u těch poslů nebývá uprostřed vždy L. Vzápětí zpozoruji, že ona dáma je notně pod parou, moc toho o sobě neví a opravdu

strašně smrdí močí. Krátká panika. Tak jo...na křižovatce jí slušně vyhostím z auta, že nevím, kam jede; popravdě to nevěděla ani ona sama, zbyl mi po ní zapáchající mokry koláč na sedačce a úleva, že jí nebudu muset pomáhat najít klíče a domov, doufám, že se šťastně dostala, kam potřebovala. Ale já protentokrát ještě ne. Tímto karambolem bloudím a dostávám se konečně na mou obávanou dálnici a tak z ní zase radši sjíždím do průmyslovky, abych se pak na benzině dozvěděla, že dálnice není dálnicí, jen přivaděčem a byla jsem tam správně. Musím podotknout, že jsem měla vlivem brzkého výjezdu výtečný čas a naladěnost stále na rafičce radosti ze zdolávání velmi obohacující zkušenosti hledání cíle bez vymoženosti navigace.

Jedu až daleko za Jihlavu, tam už jen jednou blbě odbočím, raději se zeptám na cestu mladého kluka než zvědavé majitelky divné celé čtvrti, jen ať bába dumá, kdo tam bloudí a po druhé odbočce přijíždím na místo určené a tam!!! Dvoje policajti a sanitka, no to mě po...ale bylo to jen u sousedů a zdá se nic vážného, jen běžný život.

MOTORBRANÍ



sbíral vítězství za vítězství, bylo v týmu jasné, že se pro rok 2017 stal jedničkou právě on a bude na Lorenzo-vi, aby Dovimu pomohl k zisku titulu mistra světa, který by byl pro značku teprve druhý od dob vstupu do královské kubatury. Lorenzo se nechal v polovině sezóny slyšet, že pokud bude potřeba, pomůže Doviziosovi v posledních dvou závodech. Ducati, která se naprosto dušovala, že v žádném případě nepoužijí ani u jednoho z jezdců týmovou strategii začala v předposledním závodě v Malaysii posílat na Lorenzovu palubní desku textovou zprávu: „Suggested Mapping 8“. V překladu, doporučená mapa osm, by se dala vysvětlit, jako zpráva Lorenzovi, že má přepnout mapování motoru na hodnotu osm, například pro úsporu paliva či pneumatik. Jelikož je mapování nastavené maximálně na 4 hodnoty a Dovizioso jel v závodě právě za Lorenzem, který byl ve vedení, bylo jasné, že jde o šifrovanou zprávu: „Nech Doviho předjet“. Jorge byl nakonec v jedné ze zatáček

dlouhý, Dovizioso závod vyhrál a Lorenzo popřel jakékoliv spekulace o týmové režii.

V posledním závodě došlo k situaci, kdy Dovizioso potřeboval vyhrát, aby měl v šampionátu šanci porazit Marca Marqueze ze Španělska. Dovi se celý závod držel za Lorenzem a v pomalejších pasážích okruhu ve Valencii bylo vidět, že je Lorenzo o něco pomalejší. V tom se začala na jeho palubní desce opět objevovat zpráva s mapou číslo osm a všichni očekávali, že Lorenzo Doviziosa pustí před sebe. To se však nestalo a tým přistoupil k jasněmu zobrazení na boxové tabuli, že má přenechat pozici. Lorenzo zrychloval tempo a Dovi se ho zuby nehty držel, když v posledních pasážích závodu oba v průběhu pár zatáček spadli. Nakonec tedy všem Ducati vypálila rybník, když vyšlo najevo, že Mapping 8 znamená: „Kluci, položte to, nám už je to všechno jedno, na Japonce stejně nemáme.“

Biaggi



39

HILUČNÁ SAMOTA

Mezi hanykáři

Já to mrdám.

Polly, předdůchodový věk, dva přední zuby, místo copánku opelichaný ocásek, posluchač Manfred Mann a fanoušek Liverpoolu. A jeho nejoblíbenější věta. Zrovna mu vypadl šroubek z klémy (pochopitelně tomuto kusu hliníku říkáme Gottwald), kterou přiděluje solární modul dovezený z Šanghaje ke konstrukci stojící na půdě Severního Irsku, třicet kilometrů od Belfastu.

Já to mrdám, kupuju letenku domu, na socko a zdrávko vyděláno mám, já to mrdám.

Exotické existence se pohybují na odlesněných severoirských polích. Máme za úkol vkydnout do stojanů 15 000 tisíc solárních modulů, třetinu ze čtyřiceti čtyř tisíc. Celé pole prý napojí patnáct set domů. Mohlo by i víc, bohužel se katolíci i protestanti na několika principech shodnou: na pračce, sušičce, myčce, elektrických kamnech, ledkové televizi, ohřívačích dečkách nebo mrakodrapových lednicích.

A tak s Pollym a Čárou musíme hákovat. Čára je živel z Krumlova, občanským jménem

Perník, nomen omen. Teď tu vydělává na taxík – má totiž parádní přítelkyni. V prosinci jeli na koncert legendární kapely Accept do Zlína, v předplaceném autobuse se zlíli nejlevnějším bramborovým tuzemákem, žena s sebou táhla boloňského psíka a ten to v prostředí džínových bund a etanolu úplně nezvládl. Žena proto vzala přímou čáru ze Zlína do Krumlova, bohužel dročkou, účet za sedm a půl tisíce, Accept neaccept, i když to Udo Dirkschneider valil jak za mlada.

Zbytek výplaty padnul za magnetky s Titanicem z Belfastu. Perník má vyděláno.

Máme tu i Maďary a Východnáře. S hungárošy se nebavíme, nikdo moc nevládne kerestervárošem, Východnářům rozumíme půlku jejich hanyků.

Coci jebe ty kokot zajebaný? Píchnu tě ako cigánovi břuch.

Slováci nepokrytě fandí katolíkům. Sice moc nepoznají protestantský a katolický kostel, ale jak to má křížek, jsou doma. Zantují *A ja taká dzivočka, cingilingi bom, ráda pijem vínečka, cingilingi bom*, pak obsadí

8

HLUČNÁ SAMOTA

severoírský Lidl a vykoupí místním zásobu rumu James Cook, deset liber/ks. Tomu se říká víra: a že věří hodně a upřímně. Dokonce i s hungárošem porozprávají, pozmění státní hranice a pojebú Sorose a Kisku, i slza ukápně. A mezitím liberální média vytváří nenávist, *píče dojebané* ...

Během instalace solárních panelů probíhaly prezidentské volby.

Zeman je umengelenec!

Člověk co pět minut odbíhá k inteligentnímu telefonu, aby zkontroloval nabíhající desetinky a zároveň se obha-

juje tím, že čeká životně důležitý hovor. Protože volby ... nikoho nezajímají. Možná se ví, že Zeman vynášel lék na cukrovku a Drahoš je budyšínský profesor. To říká kolega Ignác „Hynek“ Cauldr (pro to jméno bych vraždil), ale proč, to asi neví ani on.

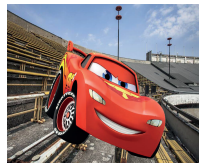
A tak nezbyvá než si v Asdě koupit Hampstead gin, dvoulitrovku Woodgate cideru, patnáct donutů a rádně se zchyndit. A druhý den do hákovky s rádným kocábem, jinak by to přece byla nuda ...

Michal David



9

MOTORBRANÍ



Suggested Mapping 8

Jednou z největších senzací v MotoGP roku 2017 byl přestup pětinasobného mistra světa Jorge Lorenza do italské Ducati. Španělský závodník, který od roku 2008 vodil motocykl Yamaha, se rozhodl pro novou výzvu a změnil týmové zázemí. Části fanoušků motocyklového závodění toto rozhodnutí připomínalo legendární rok 2004, kdy Valentino Rossi (netřeba představovat) přesedlal z vítězné, dá se říci až neporažitelné kombinace Rossi-Honda, právě k již zmíněné Yamaze, která byla v té době, dá se říci motorkou nekonkurenceschopnou. Rossi na Yamaze v roce 2004 nejen vyhrál první závod v dech beroucím souboji s Maxem Biaggim, ale vyhrál celý šampionát a dovedl Yamahu zpět na výsluní. Jorgeho přestup mnoha lidem evokoval tuto situaci právě proto, že motocykly Ducati se od dob Caseyho Stonera potýkají se značnými výkyvy v konkurenceschopnosti. Po odchodu Stonera od Ducati k Hondě se o navrácení titulu do italské Bologni snažil právě Rossi. Bohužel neúspěšně. Tento dvouletý pokus o spojení legendární značky s ještě legendárnějším pilotem dopadl tak, že se s pár pódiovými umístěními Rossi vrátil zpět k Yamaze. Valentinův skok k Ducati byl dalším manévrem, který se fanouškům MotoGP dostával

na mysl, když Lorenzo oznámil podpis dvouleté smlouvy s Ducati. Jorge Lorenzo, hvězda dvěstěpadesátek v letech 2005 a 2006, Mr. Chupa Chups, byl totiž mnohokrát nařčen fanoušky Rossiho, že se ho snaží kopírovat v honbě za slávou a oblíbeností.

Lorenzo začal svou sezónu u Ducati velice rozpačitě a zdaleka nedosahoval takových výsledků, jako měl u „rodné“ Yamahy. Bylo to značně dáno tím, že španělský závodník je známý svým plynulým, „dvěstěpadesátkovým“ stylem jízdy, při kterém dosahuje až neuvěřitelných rychlostí při průjezdu celou zatáčkou. Tento styl jízdy však vyžaduje naprostou důvěru v přilnavost přední pneumatiky a celkově celé přední části motocyklu. Jak všichni víme, právě tento aspekt je u Ducati velice slabým místem a doplatil na něj nemalý počet talentovaných jezdců včetně Valentina Rossiho. Jak se Lorenzo pomalu sžíval s novým strojem, jeho týmový kolega Andrea Dovizioso z Itálie začal sbírat jeden úspěch za druhým. Na začátku roku, ani při předsezónních testech nikdo nečekal, že by Lorenzo začal hned vyhrávat. Ducati jej však „koupila“ za rekordní obnos s myšlenkou, že bude již z kraje týmovou jedničkou. Jak rok plynul a Dovizioso

38

INTERPUNKČNÍČEK

Pražský vykřičník

Věřejný dům (bordel) založený mezi první světovou válkou a první hospodářskou krizí. Oficiálně se jedná o kabaret.

Kladenský středník

Speciální hokejový manévr ze středních Čech. Jaromír Jágr přijede k bráně prostředkem hřiště a dá gól.

Brněnská závorka

Jakkoliv se podle jména může zdát, že se jedná o specifickou součást železničního mobiliáře, Brněnská závorka je jihomoravské cukrárenská specialita. Jedná se o dvě kořeněné laskonky promazané našlehaným čokoládovým krémem. V Brně to nikdo nezná, ve Vídni to mají i v muzejní kavárně.

Ostravská čárka

Menší než malé (téměř homeopatické) množství drogy sloužící k pozvednutí nálady uprostřed noci. Na internetu to nenajdete, ptejte se ve Stodolní ulici.

Jilemnická pomlčka

Specifické trapné ticho, které zavládne, když se na horské boudě pokouší Pražák rozveselit místního vlekáře vtipy o počasí.

Ústecká tečka

Pouliční bojový chvat. Pokud pochází vlekář vystupující ve výše popsané modelové situaci z Ústí nad Labem, může ústecká tečka následovat bezprostředně po jilemnické pomlčce.

Pelhřimovský otazník

Časopis.

Kapitán Fešák

37

Hovory z Lána

Otázky Václava Moravce v knihkupectví U Vrány

1. Pamatuješ si na moment, kdy ses prvně dozvěděl o tom, že v Pelhřimově existuje samizdat? Co jsi tomu říkal?

No to je tak dva, tři roky zpátky při dění kolem čajovny. Byl sem překvapený a natěšený si to přečíst a nakonec i poměrně nadšený z výsledku.

2. Co sis o něm myslel?

Že bych ho chtěl příště v A5 a ne v A4. Jinak to ale bylo příjemné překvapení.

3. Jak hodnotíš současná čísla? Změnilo se za tu dobu vydávání něco?

Kromě formátu rozhodně i úroveň textů šla nahoru. Škoda jen že vypadly v poslední době básně od Sockana. Sockan do každé rodiny!

4. Proč vlastně pomáháš s distribucí tohoto plátku?

Jsem pro každou špatnost a myslím si, že by se mezi lidi mělo dostávat i něco jiného, než mainstreamové sračkaziny a Blesk a Aha. A navíc v našem městě něco takového chybělo.

5. Jako známý knihkupec se potkáváš určitě s různorodými lidmi, co oni říkají, když Otazník na pultu?

Ptají se, co to je. Zajímají se a kolikrát si ho na zkoušku i koupí. Rozhodně vzbuzuje rozruch, což je jediné dobře.

6. Co ti v Pelhřimově jako člověku, který se zajímá o věci veřejné chybí a o čem by se mělo více mluvit?

Trošku se tady kašle na takovou tu kulturu ne hlavního proudu a taky na to, co si lidi myslí. Komunikace radnice s občany se sice trochu lepší, ale pořád si myslím, že by měla probíhat intenzivněji. Předešlo by se pak takovým failům jako bylo parkování na náměstí a podobným věcem, které se mohly vykomunikovat předem a ne až po zavedení určité věci do praxe, a pak jejím osekáváním a upravováním. Ale takhle se to dělá i v celostátní politice, takže by to asi člověka nemělo překvapovat. Jinak si myslím, že to celkem jde. Ale občas je to hlavně díky zápalu lidí, co to dělají dobrovolně, než nějakou zásluhou oficiálních míst.

10

Hovory z Lána

7. Je nějaká kauza, která byla víceméně promlčena a mělo jí být dle tvého soudu dáno více prostoru?

Pelhřimov bych v tomhle asi nechal být. Trošku by se tu mohlo víc mluvit o obchodních zónách a bordelu kolem nich, ale to myslím, že už nikdo řešit nebude. Taky čistička, obchvaty, ale jak říkám, Pelhřimov je v tomhle pohledu ještě celkem průhledné město. :) Co se týče celorepublikových věcí – kde začít a kde skončit. Podle mě žijeme uprostřed jedné takové promlčené kauzy, které se říká devadesátá léta a kterou by chtělo znovu nějak otevřít a vyrovnat se s ní. Bohužel není vůle, žijící svědci a tak podobně. To samé platí o našem vztahu k pádu komunismu a vyrovnáním se s ním jako takovým. Drobné politické kauzy a kauzy do 50 milionů není v módě řešit vůbec. :)

8. Co říkáš na knihobudky v Pelhřimově a na porodní bolesti té první? Byl si do toho projektu přizván nebo ses sám nabídl?

Do projektu sem byl přizván, ale už jsme dlouho dobu se ženou o něčem takovém přemýšleli. Porodní bolesti vznikly hlavně díky tomu, že se věci chopil jeden všehoschopný a neschopný politik v jedné osobě a taky díky tomu, že jsme trošku podcenili komunikaci s radnicí a dokumentaci. Budka stojí a brzy přibudou další a myslím, že na ty porodní bolesti můžeme zapomenout. Chyba byla na obou stranách. Ta největší, ale bylo právě rozmatlání celé kauzy v novinách od nejmenovaného. Jak mi řekl jeden známý – kdyby byly knihobudky největším problémem Pelhřimova, tak si žijeme v nejlepším městě na světě.

9. Jaké je to vlastně být knihkupcem v Pelhřimově? Proč jím vlastně jsi?

Je to super. Člověk je mezi lidmi a navíc i mezi knížkami, a to mě naplňuje. Navíc už máme mezi zákazníky spoustu známých a i díky knihkupectví člověk poznává zajímavé lidi, které bv normálně třeba nepotkal. Ale asi se ptáš spíš ve smyslu, jaké je to být knihkupcem zrovna v Pelhřimově. Mě to baví a řekl bych, že třeba zrovna v Pelhřimově je ještě spousta lidí, kteří čtou a knihy milují a rozumí jim, což je pro nás knihkupce požeňáním. Co vím od svých kolegů z jiných lokalit, tak to všude až taková idylka není. No a to, že jsem zrovna knihkupec, je velká náhoda. Moje žena, která je duší našeho obchodu, dostala před lety nabídku převzít knihkupectví po Martinovi Vackem, a tak jsme si řekli, že to zkusíme. Nakonec nás to úplně pohltilo a tenhle rok už budeme slavit první pětiletku, takže to asi dopadlo dobře. :-D

11

"SMARTY" HEAD



3. Existuje objektivní realita?

Nápověda:

Ne. Teorie relativity implikuje, že každý z nás je středem svého vlastního vesmíru. Každý vesmír má trochu jiný horizont udalosti. Naše vesmíry jsou ale vzájemně velice podobné. Proto se snadno domluvíme. Složitá matematika teorie relativity umožňuje, aby A dokázalo popsat, jak B vidí vztah mezi C a D z toho, v jakém vztahu je B, C a D k A, bez předpokladu poukazu k hypotetické mřížce pozadí. Mřížku – background – předpokládá jednodušší matematika newtonovská. Podobně časem nahradíme jednodušší „objektivní“ vědu, která předpokládá „objektivní“ fyzikální zákony, „objektivní“ závislosti proměnných ve světě atd., složitější subjektivní vědu, která nepředpokládá nic. Objektivita je pouze nominální proteza, berlíčka, mřížka. Vesmír je tak konečný, že v každém okamžiku existuje desetinné číslo nekonečného rozvoje pi, za kterým čísla d naprostu nehrají roli, protože by pouze pomohli zpřesnit odhad poměru obvodu a obsahu pozorovatelého vesmíru s větší přesností, než jaké by odpovídala zrnitost rozlišitelnosti (kognitivních) stavů vesmíru daná kvantovou délkou. Zde se pokračá teorie relativity, teorie čísel a kvantová mechanika. Je to ultimátní úběžník. Abyste se posunuli od nápovědy k odpovědi, musíte vybudovat obor fyzikální psychologie a revidovat obor psychofyziky.

4. Jak zajistit světový mír?

Nápověda:

Skrze teorii pozitivních a negativních zpětných vazeb s ideologickým napojením na radikální pacifismus. Je důležité přijmout myšlenku, že války způsobují armády a že armády zároveň způsobují války (pozitivní zpětná vazba). V současném světě, kdy se zájmy jednotlivce dostávají do rozporu se zájmy skupiny novosti a kdy se nadřazený systematicky dekonstruuji, je jednoduše zcela odmítnout myšlenku jakékoli voprese a začít využívat tento zpětnovazebný stroj ke svému vlastnému užítí. Z pozitivní zpětné vazby bez regulární negativní zpětné vazby může vyrůstat spění ke katastrofě (skrze tzv. vicious circle) stejně jako spění k absoluminu blahu (skrze tzv. virtuous circle). Je přitom jedno, kde se zpětnovazebně „kolečko“ přetrhne a otočí. Stačí tedy začít během ohrožení odzbrojovat, což povede k zavedení v odzbrojování (opak známějších zavedení zbrojení) a ve výsledku ke snížení počtu válek, nabytí propasné osobní svobody a všeobecnému veselí.

30

Létající sultán

„SMARTY“ HEAD



1. Jak sjednotit teorii relativity s kvantovou mechanikou?

Nápověda:

umweltu, vesmíru, ubíhajícího času. Pomůže vám rovněž ztotožnění referenční k Bohu, sobě, světu, vyplňující množinu možností kvantových stavů v relativistických bublinách bifurkačního stromu se mi stal propletený rhizom možného relativního nazírání koleno, pokud na to právě nemyslím, koleno mě neboí a nevidím svoji jízvu). Z rozlišit jsou ontologicky totožné (je tedy jedno, pokud jsem si v dětství rozbil ky a nahradit jí interpretaci percepčního multivesmíru. Stav mysli, které nelze odvrhnout klasickou bifurkační multivesmírovou interpretaci kvantové mechaniky omezeného) pole možnosti. Elegančním tahem v druhé části argumentu lze Vesmír se vzájemně postřkují a určují si hranice nekonečného (ale přitom univerzální teorie. Každé in-dividuum (a-tom) je středem jiného vesmíru. reálných čísel) a zakotvit tak pohodlně numerický aparát vybudovaný po potřeby odmítnout nespočetné nekonečno (reprezentované např. mohutností množiny ných světů) optením o lehkou matematickou mystiku, skrze kterou lze snadno Přes subjektivitu. Řešení spočívá v plurálním solipsismu (mnohosti sebested-

2. Proč je spíše něco, než-li nic?

Nápověda:

snadné. tuto hříčku za použití parafraze na slabý antropický princip je potom už ontologie na otázku arbitrarity – proč jsem já a proč nejsem někdo jiný. Vyřešit přičemž v obou těchto vesmírech vzrůstá entropie), redukuje se nám otázka nebo s vesmírem, který je přes určitou vyšší dimenzi translokován jímam, je jedno, zda tento vesmír ztotožníme s naším vesmírem, který běží zpátky v čase anihmota v nadbytku a konformaci, v jakém je v našem vesmíru hmota (přičemž no=nic, že kupříkladu náš vesmír je vyvážen vesmírem přesně opačným, kde je zahrnutelné množiny je vždy nula, a tedy pokud přijmeme ztotožnění, že všech- racionálních čísel ubíhajících v čase z nicoty rovnoměrně kamsi, přičemž součet nekonečna dostaneme na bezpečnou půdu součtu stavů meta-komplexních platnost všem realizovatelným možnostem a zároveň se skrze odvrhnutí Pokud přistoupíme na teorii multiverza, která přikládá stejnou ontologickou

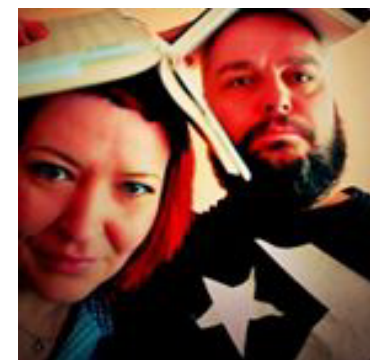
35

Hovory z Láňů

10. Desátá otázka k výročí desátého čísla Otazníku slouží tobě jako volný prostor pro cokoliv.

Jelikož jsem dobroser nebo lepšočlověk (podle dnešní moderní hantýrky), tak bych všem přál pohodu a klid a hlavně to, aby na sebe lidi zase začali být trochu hodní a nechovali se s prominutím jako svině. Začněte zase myslet trochu kriticky a ověřte si, co se vám snaží do hlavy natlačit média a pseudopolitici. Množte se, milujte se, studujte, cestujte a hlavně – ČTĚTE!

Efko



10

Hovory z Lánu

Nevyvážené otázky Jaromíra Soukupa na kapelu Absolutně černé těleso

1. O co vlastně Absolutně černému tělesu jde?

AČT jsme zakládali jako muzikantsko-básnický projekt, který se nebude řídit nějakými pravidly (žánr, srozumitelnost, líbivost), ale bude narcisním sebe-zahleděním, které bude sahat tak daleko, jak si samo řekne. Hrát hudbu je pro nás vyjádřením čisté radosti z existence. Přitakáním pomíjivému životu v jeho krásných i děsivých polohách.

2. Jaký máte názor na OSU?

Mrdky mediální.

3. Jak probíhá skládání, domlouvání koncertů atd. když jsou členové kapely rozsetí po celý ČR?

Zkoušíme převážně v Plzni a tyto zkoušky prokládáme většinou ping-pongovými zápasy (na 3 vítězný) nebo návštěvou nedaleké cukrárny Crystal, kde debatujeme a debužirujeme. Prvotní nápady nosí převážně kytarista, ale na jejich dalším vývoji se podílí celá kapela. Nápady přicházejí ve stavu iracionálním a zběsilém. Je to vlastně vyjádřená emoce, které ani sám autor zpočátku nemusí rozumět. Je třeba tak společný píle, aby tato démoničnost nabyla stálého tvaru a podoby. Některé nápady přicházejí při jamování.

4. Co jste očekávali od koncertu v Café Porto v Pelhřimově? Naplnily se představy?

Jelikož máme v Peyru řadu dobrých kamarádů, čekali jsme, že si tam hraní maximálně užijem. A to se stalo. Koncert považujem za jeden z nejpovedenějších – slovy bubeníka: „Koncert jako debil“.

5. Rozcházel se představy od reálné zkušenosti? Riskli byste koncert v Pelhřimově znovu?

Nic se nerozcházel, nic nescházelo. Moc rádi přijedem. Velké díky patří Filipovi a Café Porto!

13

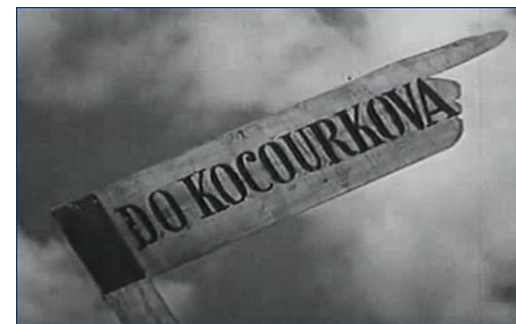
BIZZARE

počinání řekl, že je to „jako kdybyste si postavili dům a zpětně na něj sháněli stavební povolení,” je jistě inspirován pořadem Smějeme se s Petrem Rychlým. Knihobudka není dům, knihobudka nebyla v té době ještě nikde postavená, ale pouze vyrobena. Dům je věc čistě soukromá povětšinou na vlastním pozemku, knihobudka neslouží pro soukromé účely, nýbrž má obohatit všechny, kdo ji chce využít. Navíc dnes, kdy se stále více upozorňuje na nedostatečnou čtenářskou gramotnost a úpadek českého jazyka vlivem nízkého procenta aktivního čtenářstva. No a konečně knihobudka zabere jen velice malý prostor v porovnání s domem. Ale chápu, že Vaší Moudrosti nešlo o detailní příměr, nýbrž o princip. Ani ten však nesedí. Absurditu radním Kocourkova vlastní ilustruje stažení celého

materiálu z projednání.

A co se nestalo. Opoziční zastupitel Hájek vzal rozum do hrsti a s iniciátory myšlenky knihobudek se domluvil se soukromou firmou ICOM transport na umístění první knihobudky na soukromém pozemku, tj. na autobusovém nádraží. No a jelikož se ukázalo, že jde o projekt, který se těší oblibě občanů Pelhřimova, již 8.12. deník informuje o tom, že rada města schválila knihobudky další. Takže shozený pták z radnice vzlétl a žije svým vlastním životem. Ještě, že Kocourkov byla pohádka a pohádky ve většině případů končí dobrým koncem.

Friedrich bez Kýče



34

BIZZARE

Veřejná poprava Knihobudky

Kdyby někdo po městě rozvezl na různá místa ToiToiky, na první pohled by šlo o dobročinný projekt. Už hodněkrát jsem si při velké potřebě říkal, ještě že tu je blízko příroda, z jejíhož lůna jsme povstali a do jejího náručí se znovu navracíme, pokud nám stéká "smrtelný" pot po čele v tu přesně danou chvíli.

Bydlíte-li v Pelhřimově pak rozmístění mobilních toalet by mohlo znamenat nejen něco jako pytlíky na psí exkrementy pro lidi, ale i pokus o nějaký z rekordů či kuriozit. Už vidím ten nadpis v deníku, který by mohl znít asi takto: „Město Pelhřimov, rekord na hovno.“ Nebo „Pelhřimov nemyslí jen na psí miláčky, ale i na pánčky aneb konečné řešení lidských exkrementů.“

Právě s příznačným odkazem na scénu z filmu *S tebou mě baví svět*, ve které hovoří Pepino a Dášenska v kadi-budkách (pro lidi narozené v roce 1995 a později jde o dřevěnou ToiToiku), oznamuje Hodina H, že do Pelhřimova dorazila myšlenka v jiných městech dávno fungující, tj. myšlenka knihobudek do veřejného prostoru. Není to totiž obyčejná budka, je to knihobudka.

Hodina H spolupracovala na projektu se střední průmyslovou školou a středním odborným učilištěm v Pelhřimově. Obsah do ní pak dodalo z velké

části knihkupectví U Vrány. Na samotném projektu není nic, co by se mu mohlo vytknout. Organizace ve spolupráci se studenty, jejich vedoucími a s místním knihkupectvím vytvoří cosi, co má přimět lidi, aby buď začali číst, nebo aby v něm pokračovali. Avšak bez jakéhokoliv nátlaku, veřejné propagace a v neposlední řadě bez ničení veřejného prostoru obecně vládnoucím nevkusem.

„Vaše Moudrosti“ pan starosta a městské zastupitelstvo skládající se z „Břichopáska, Držmíška, Halabaly, Hromdotoho, Játakyrád, Játovím, Myšišláпка, Nebojsy, Nesmějtesemně, Nicnemám, Semtele, Špindíry, Zimotrása atd.“, které tak precizně vystihl Sekora ve slavné Kocourkovské kronice, zavřeli knihobudku do ToiToiky. Naštěstí se scéna jak přes kopírák pořízená z oné kroniky, ukázala v reálu fungující. Jistě si pamatujete na snahu o humánní popravu škůdce, který byl ptákem, shobením z radniční věže. Jak pro ptáka, tak pro pelhřimovskou knihobudku tento pád dopadl dobře.

Zásadní problém spočíval v tom, že o tom Vaše Moudrost ani zastupitelstvo nevědělo a byl jim podán konkrétní návrh na realizaci i s vytipovanými místy. Příklad starosty, který o tomto

Hovory z Lána

6. Souvisel Váš koncert v Portu nějakým způsobem s prezidentskými volbami, které probíhaly ve dny, kdy jste hráli?

Nesouvisel. Jediná postava, ke které se jako kapela politicky hlásíme, je Dionýsos.

7. Nedávno jste vydali oficiální kazetu, resp. splitko s Core Belief, jaký z toho máte pocit?

Mrzí nás, že se tam nestihly nahrát housle. Bavilo nás nahrávání, líbí se nám zvuk. Jsme rádi, že jsme na jedné kazetě s naší sesterskou kapelou CB. Na týhle desce nám šlo o to zachytit, jak to naživo zní. Nahrávali jsme společně a během jednoho dne (11 hodin v kuse). Místama na nás padala únava, ale vůle byla veliká. Zvukový technik Tomáš u toho vypil 8 piv a láhev vína. Ve 2 v noci již odmítl pokračovat. Příští desku bychom rádi koncipovali zase jinak.

8. Proběhl vůbec někde křest?

Samotnej křest neproběhl, nějak jsme se k tomu neměli. Ale radost z kazet byla veliká. V době vydání jsme jeli letní mini-tour, a tak každý koncert byl takovej křest sám o sobě. Především Psy-High bylo skvělý.

9. Co byste dělali, kdyby Vás pozval Richard Krajčo na jeho fest?

Tak hlavně bychom poprosili Richarda, aby nám napsal nějaký text. No a pak bychom tam rozhodně vyslali místní duo obdivovatelů Kryštofa - Úsvit zmrdu (Filip + Deli).

10. Desátá otázka k výročí desátého čísla Otazníku slouží vám jako volný prostor pro cokoliv.

K jaru čelem

Efko



Hovory z Lónů

Zaujaté otázky Karla Voříška na hudební projekt Úsvit zmrdů

1. Co říkáte na kapelu Absolutně černé těleso?

Je to fakt to nejčernější, co ve vesmíru vzniklo. Chceme studovat fyziku, právě kvůli tělesu.

2. Jaký byl společný koncert s AČT v Café Porto?

Zvláštní atmosféra, různorodé pocity, výsměch ze strany AČT (možná závist), ale i když jsme frontmana opili a zbytek kapely nenechali pořádně vyspat, přesto jsme z nich nedostali, jestli ten výsměch byl kvůli našemu hraní nebo kvůli "úsvitu" v našem názvu. S SPD a Sushmanem Okamurou máme společného tolik jako Antarktida s Bobbym Zárubou.

3. Jaký máte vztah k OSE?

Černější než k tělesu.

4. Proč Úsvit zmrdů?

- Na Óčku kolem pátý ráno běžely klipy z osmdesátek a my na to z hecu čuměli. Venku úsvit, v týví z...i
- Název kapely je plutule (vysvětlení viz Pelhřimovský otazník č. 9)
- Úsvit zmrdů pozpátku = Kryštof

5. O co vám jde?

V první řadě o umění, o kafe a levný cigára a o hraní na čtyři doby.

6. Jak se do vašeho dvoučlenného projektu dostala Jana Vondrů?

Přišla pěšky do Porta a začala zpívat. Předtím myslíme, že jela vlakem z Brna.

7. Baví vás dělat rozhovor sami se sebou?

Převelice. KONEČNĚ POŘÁDNÁ OTÁZKA!

8. Nějaký vzkaz lidem?

ATČ jsou Drahošovci, jestli chtějí přijet na Pražský hrad, tak nejsou zvaní.

15

Efko

PODZEMI' SLOV



Otazník slaví jubileum, trubme na beraní roh!

Milý Pelhřimovský otazníku,

rád bych Ti pogrataloval k Tvému desátému číslu. Jsem rád, že ses v Pelhřimově ujal, stále vycházíš, dobře prospíváš a hlavně máš své věrné čtenáře, které pokaždé pobavíš, poučíš, povzneseš či přiměješ k zamyšlení. Tohle jsou Tvé první kulatiny, a tak Ti přeji, aby se ti dařilo i nadále.

Číslovka *deset* není důležitá jen pro Tebe, ale má zajímavé postavení i v naší mateřštině. **Desítka**, to může být v češtině tramvaj, hotelový pokoj, hrací karta, pivo i pokutový kop ve fotbale. Ať už tak budeš, milý Otazníku, ve svých článcích pojednávat o jízdě desítkou, přespávání na desítce, vynášení desítky, pití desítky, anebo kopání desítky, přeji Ti, aby sis vždy našel desítky čtenářů, kteří se nebudou zdráhat dát za Tebe pár naspořených desetníků.

Pro tvůrce Pelhřimovského otazníku představuje vydání desátého čísla tohoto plátku poměrně významné **jubileum**. Pojdme to tedy náležitě oslavit – samotné slovo *jubileum* nás k tomu přímo vyzývá! Toto podstatné jméno pochází ze středolatinšského slova *iubilaeum*, jehož významem je „radostné výročí, oslava památného dne“.

Výraz *iubilaeum* je přitom jakýmsi hybridem: vznikl splnutím latinského *iubilare* (= „jásat, plesat“) a řeckého *iobelaios* (= „beran, beraní roh“). Ptáte se, kde se vzal ve slově *jubileum* beran? Pro odpověď na tuto otázku se musíme vydat do 14. století př. n. l. a nahlédnout do Mojžíšových zákonů. Podle nich byly totiž lidem jednou za padesát let promíjeny daně a rok, na nějž toto odpuštění připadlo, se ohlašoval trubením na beraní roh.

Na počest desátého čísla Pelhřimovského otazníku tedy trubme na beraní rohy, připijme si desítkou nebo se prostě pohodlně usadme a začtěme se do článků, které nám náš samizdat servíruje.

Vše nejlepší!

Jakub Marek

32

ZPRÁVA

„Kunda už má svůj obsah“

18.10. 2016

Protiklady se přitahují, usilují o spojení. Jako noc přitahuje den či den přitahuje noc. Jako muž hledá ženu a žena muže kvůli spojení, cítili jsme, že i podhradí by se mělo spojit s Hradem. Milý pan prezident je stále terčem neblahé kritiky. Ta ho nešetří, nechválí ho a domníváme se, že už vůbec nikdo mu nepošle milý dar. Možná nejstrašnější byly události, které následovaly poté, co veřejně přeložil s patřičnou grácií anglické slovíčko „pussy“ (prezidentská výslovnost - pasy) českým termínem – kunda.

Kunda se nesla veřejným prostorem a začala rezonovat v nejširších vrstvách. Někomu se zdála vtipná, jiným zase příliš vulgární a někomu naprosto nemorální. Přitom je tento termín slyšet téměř na každém rohu, v každém baru, na zastávkách MHD či na veřejných záchodcích. Nejen, že je dosti frekventovaným termínem, je i velice oblíbeným. A není divu, že se i pan prezident dolních deseti nechal ovlivnit lidovostí. Sám totiž lidu patřičně rozumí a lid ví, že na Hradě má svého „otce“.

Nicméně poté, co už „kunda“ dorazila na Hrad a začala tam bydlet, byla do dnešních dní prázdná. Neměla v sobě žádný obsah, neměla svůj protiklad, který by její prázdnotu vyplnil. Usnesli jsme se, že jí a panu prezidentovi uděláme radost, koupíme-li v „hračkářství“ pro dospělé stále ztopořený gumový penis.

Tak se i stalo. Však trvalo ještě nějakou chvíli, než dorazil k branám Hradu, jelikož mnoho lidí chtělo k daru připojit i své podpisy. Těmi vyjadřují solidaritu s kundou, jelikož plně chápou prázdnotu, která se leckdy nedá naprosto snést. V žádném případě nejde o nějaký posměch či o urážlivou narážku, nýbrž o čistý projev altruismu pramenící z bezbřehého souznění s kořenem ryzího humanismu.

Podepsané dráždidlo mělo posloužit i jako dar prezidentovi k významnému říjnovému dni, totiž k výročí vyhlášení samostatnosti Československa. Připomínáme si totiž pevně postoje bývalých politiků, kteří měli lidově řečeno „koule“ a zasloužili se tak o naši republiku. Současný prezident by měl být s to se postavit a vyplnit díry, které se tvoří v rozhádaném národě. Zároveň by měl být pružný a vždy s citem dráždit zaryté předsudky, jež svou povahou ještě dále vyhrocují napjatou situaci, v níž se nacházíme. V našich očích je totiž prezident mocným orgánem, který by neměl nikomu lézt do zadku, ale s hrдостí jemu vlastní se postavit zlu a pořádně s ním „vyjet“. Pevně věříme, že tímto aktem dáme „kundě obsah“ a zároveň přispějeme k tomu, aby se pan prezident pevně chopil vládnutí a při pohledu na tento dar se naplnil krví a byl pevných postojů jako otcové zakladatelé první republiky. Podhradí a Hrad se konečně spojily a kunda už je plná.

31

Signatáři dilda

CCA



...takové neupřímně teplé poetické povídání

Vyměněné vzkazy Reinalda A. s Vincentem G.

Reinaldo A.:

Vincente promiň mi, ale přijde mi důležité zveřejnit i tento bod. Myslím na to, jak často říkáš, včera večer mi chutnalo pivo, tuším, že pak sedíš za svým poloperkusním aparátem a představuješ si, jak tekutina dopadající k zemi velkoryse rozeznívá tvé plechy na stojanech bubnů ...Vincku, omlouvám ty patetické, neveršované řádky. Myslím, že mě znáš. Prostě literární nadání. Svěř mi prosím také nějaký tvůj plod nezdaru...

Vincent G.:

Drahý Reinaldo, moc dobře víš, jak jsem vždy velice horlivý. Snažím se, aby mé představy dostaly jasnější podoby a tvářnosti, a ta byla potom dále infiltrována do skutečné Krásy.

Vím Rei, že by jsi mne ihned ušetřil otázkou: „Co je pro mne Krása?“ Pro mne Krása není žádná šalba, žádný prelud, nějaký fantóm. Šalebný je pouze svět, ze kterého se každý musíme prokletit a nalézt tu pravou jednotu - Krásu. Omlouvám se, ale ještě si o tom někdy více pohovoříme, až se zase shledáme, budu muset končit. Právě došla listonoška a přinesla lístky na volbu presidenta. Nevím, jestli chci být účasten toho strašlivého maratonu, však nechci být lhostejný.

Tebe Rei poprosím o pomoc a názor. Zajisté lépe znáš situaci, kandidáty aj. Vždy jsi byl pro mne člověkem, na kterého se mohu spolehnout a důvěřuji Ti. S úctou Vincent

Reinaldo A.:

Vinci, není nic banálnějšího, než žít mezi komunisty a kapitalisty. Přeji dobrý den pro zdar tvého prokreslování ku hledání.

Nebudu si špinit literární prsty o troubley, které v budoucnu vtáhne představa, že vědí, o co mi jde. Role Prezident nemá nic společného s šířením vůně květů. Snad jen jednu perverzně vnímatelnou poznámku: Je tam jeden mladej a druhej roztomilej populist, co investoval třicet miliónů, a přesto za vyúčtování dostal dvojku.

16

CCA



EXHIBICE

Tak se na ně dívám. A na ostatní už se nedívám. Neboť ty obrazy už jsem poznal, obrazy investující svou vůni do smradu smrti. Je to zkažená voda, těžká, bez síly nalezené v molekulách, bez možnosti splynutí a vzplnutí.

Ale ti dva obrazy jsou tu za ženy. Ano. Opět. Opakuji se jako již tolikrát. Vyrůstal jsem v ženském světě. Děvka hulila mi ptáka a já myslel na vůni těch květů. A já opakuji, že domácnosti velela Reinaldinova babička, smutná žena, jediná z těch žen, co čurala ve stoje.

Vyber jednoho z těch dvou a ostatních sedm otoč a prokresli je v jednotu. Já věnuji listu větu či svislý odstavec a budu si vědom, že tenhle papír unese hrubost významu, ale už ne hrubost v přítlaku hrotu.

Také mne obsluhuje listonoška. Je to skvělá řidička. Má spoustu mužské energie. Postavu mladých chlapců. Tvář asi zvrásněnou, ale vždy překrytou jemným úsměvem plným porozumění. Čte si to. Co ta tvoje, čte si to? Vincente! Reinaldino.

Vincent G.:

Drahý Rei,
Svádím obrovský zápas.

Navštívil mne dnes odpoledne Cezanne, osobně jsme se ještě nikdy nesetkali. Jeho obrazy hory Sainte-Victoire jsem poznal. Jsou moc dobré a Cezanne je pro mne dobrý malíř.

Rei, ty nevíš, že teď pracuji na obrazech, kde pulzuje téma hory. Když se Cézanne objevil před naši brankou, připadalo mne to jako zjevení, jako příchod apoštola. Zprvu si postěžoval, že o něm napsali hloupý článek. Horu prý maluje jako symbol ženského prsu. Pitomost si prý ubožáci nasáli z prsu své matky. Opravdu se ho to asi velice dotklo. Pak si prohlížel mé obrazy, sem tam ho snad zaujala barevnost a také světlo v obrazech, ale naše povídání nakonec zakončil: „Vy prý malujete jako blázen.“ To mělo být Rei to poselství.

Ne, ne musím přesto dál vytrvat a malovat.

Rei, myslím si teď na tu včerejší pošťačku, která mne doručila barvy, na které jsem tak dlouho čekal. Víš, ona byla na první pohled velice utmácena životem, má také dosti těžkou práci.

17

A aby toho nebylo málo, můžete si načíst QR kód. Popravdě je jednodušší neztrácet čas hledáním informací, a prostě si expozici projít a pozorovat, co v ní je. Nosná hodnota historických exponátů mnohé zachraňuje. Zadívat se blíže na historické pušky je pro nadšence jistě zážitek, sklonit hlavu a projít malými dvířky do černé kuchyně je poetické, přejíždět zrakem po barokních kudrlinkách freskové výzdoby je kontemplativní zážitek. Prostě to tam je pěkné. Drobný vzkaz na závěr – muzeum má co ukázat, ale neví, jak na to.

Poslední zastávkou je Muzeum rekordů a kuriozit. O něm je totiž slyšet nejvíce, protože se jím samotné město prezentuje. Pelhřimov je totiž „město rekordů a kuriozit“. Tomuto muzeu se nedá upřít originalita. Zakopaný pes však tkví v tom, že počáteční nápad je důsledně dotažen do nekonečného konce.

Kritériem pro vystavení předmětu je slovíčko „nej“. Nic víc, nic míň. Téměř vše může být nejmenší, největší, nejpočetnější, nejneuvěřitelnější. Expozice je důmyslnou návnadou na „obyčejného turistu“, jelikož expozice baví, baví a baví. Nelze se tak nebavit, protože oči jsou při prohlídce plně zaměstnány. Těkají po věcech a od věcí k textům o věcech. Je potřeba uznat, že muzeum předběhlo čas! Je to přeci geniální nápad. Nemusíte čekat, až bude exponát o dvě stě let starší, protože stačí, když ho tisíckrát zvětšíte nebo zmnožíte a můžete jej vystavit okamžitě. Nápad skvělý, ale stačí to?

Na závěr musím uznat, že jsem asi selhal. Snažil jsem se o pochvalu, o povzbudivý text týkající se nadějného stavu pelhřimovské kultury a vyšel z toho hejt. Jistě však na řádcích a mezi řádky cítíte, že na papír se kritika píše lehce. Bohužel s nepříjemnou pachutí musím konstatovat: Statická kultura v Pelhřimově se rovná stojaté vodě.

Vladislav

	lidské zdroje	materiál	písmo	barva	čistota
Síň Lipských	**	**	*	*	***
Zámek pánů z Říčan	**	***	*	**	**
Muzeum rekordů a kuriozit	**	*	*	**	**

30

EXHIBICE

...jak se PE exhibuje...

Tento plátek, jak již dlouho pozoruji, je nakloněn umění, potažmo kultuře. Pitomě štiplavé komentý k dění ve městě jsou bezva, ale chybí mi v nich i pochvalné momenty. Samozřejmě pokud jsou na místě!

Kladu si však otázku. Lze pochválit pelhřimovská kultura, resp. ta statická? Když pší statická, nemyslím tím onu staticnost (či statečnost?) duševní kultury pelhřimáků, ale pevně stojící kulturu v Pelhřimově, tzn. expozice. Tedy to, čím se chlubíme, čeho si považujeme a o čem si myslíme, že je potřeba vystavit světu na obdiv.

Vydejme se proto na malou návštěvnickou procházku této „statické kultuřičky“ v našem Pelhřimovičku. Zabrousíme do tří hlavních prostor – Sň Lipských, Zámek pánů z Říčan a jisto jistě do Muzea rekordů a kuriozit. Všechny tři expozice jsou tu už děsně dlouho. Změna nastala, když se Sň Lipských přestěhovala o patro výš. Tedy začněme jí – síní.

Postavená je na známém pelhřimovském rodákovi. Nejde tak o žádný originální koncept, ale na turisty to funguje. Vstupní místnost je vitrínová a textová. Vitríny jsou plné diplomů, ocenění a poct, texty jsou vyhotoveny v retro stylu, nebo ne? Chyba lávky! To není retro stylem, to je stářím. Avšak bezvadná je „labyrintová“ místnost, což je kouzelné místo, které nezaměstnává oči čtením, ale snad na okamžik vám přiblíží onu humornou praštnost tvorby Lipských. Po hravém okouzlení zase šup k vitrínám, textům, divadelním a filmovým plakátům s kurátorským vzkazem: „Vylož si sám“. Jaký je přínos této expozice pro návštěvníka? Zapamatovat si: Lipský = Pelhřimov.

Zámek pánů z Říčan je o pár kroků dál nebo spíše výš. Kvalitou výš či níž nebo jinak? Je to historické muzeum a historie je věda a vědou je i to, dostat se do muzea nebo spíše vytrvat v přesvědčení, že zvonek a potemnělá chodba s pokladnou nejsou překážkou pro zvědavou duši. Pro prohlídku expozice je nutná kreativní práce s informacemi, jelikož členění expozice klade velké nároky na návštěvníkovu prostorovou inteligenci a především na orientační schopnost. O tom, co je v expozici, se dozvíte ze sešítku (průvodce), mluvících panelů, popisků a z dalších sešítků s šiframi o poloze předmětů.

CCA



Propadlé tváře, kterým vévodily lícní kosti, vypadané dva přední zuby, špinavá byla celička od bláta, upadla prý přímo před naši brankou.

Přece jen měla něco tak krásného, vlídného vepsáno ve své tváři. Ty její zelené oči, plné smutku a radosti zároveň. Namaloval jsem, namaloval jsem večer zcela pohroužen do myšlenek na tu krásnou bytost obraz. Fialovou pleť lemují tyrkysové kadeře, kde kosatce plny oranžového okvěti se silnými zelenými listy, ve svém růstu, zcela oroseny, se dotýkají jejich něžných rtů.

Vincent.

Reinaldo A.:

Vincente!

Když čtu tvou neumytou touhu, trochu se děsím, jestli tě k ní sám nevedu. Neboť teď jsi mi dal pomýšlení, lépe: rozpomenutí, melancholii tohoto propadávání se do venkovské osamělosti. Dříve jsem se tím chlubil, věděl jsem, že směřuji k vyšinutí a hrubosti obyvatel města, chtěl jsem psát o nich. Pak mezi nimi můj harmonický lyrismus opadl. Nebylo koho do něj obléci. Regule a normy neoblékneš. Blbost navlékat přes čelenku čepici. I když navlékat přes čepici čelenku, k tomu kostkované flanelové shirt a gumové designové holinky. Ano, to byla móda v NYCité před pěti lety z jara. Teď ale!

Teď, když mluvíš, ta venkovská britkost, děsí mne. Jsem její součástí a už neplácám po zádech ty zkratky v podobě "venkovanem asi vždy zůstanu"... ...a ten Cézanne je technokrat, blbec. Škubne ti vlasy a tahá tě za uši a za prsa. Vinci, vzpomínám na tvoji sebejistotu a přísný názor a hrubé chování k ženám (myslím, že to milují) a chlastání s muži, to je tvoje tvář, té se drž.

Ty tvoje stromy. Těch se drž. Ta jejich energie. Ten jejich tajný život. To je výkřik! To je výkřik? nebo šepot? nebo jedno v druhém? druhé v nevyřčeném třetím?

Tvůj pozorovatel a respondent Reinaldino.



Vincent G.:

Ahoj Rei,
jak vážím si Tvého přátelství a děkuji za povzbudivá slova.

Dnes jsem celý den sám ponořen do svých myšlenek. Uvědomuji si více své bytí, však nejsem zcela sám, dešť je mým společníkem. Překrásný orchestr dopadá na střešní okna mého ateliéru. Cítím v dešti také své včerejší slzy, ale již jsem pln klidu. Venkovská samota bude navždy mou společnicí a melancholie, je krásnou strážkyní našich duší. Duší nás všech, co hledají nové plody zítřků.

Stále cítím citovou senzibilitu zvýšenou včerejším setkáním s onou záhadnou ženou. Dnes tu byla již obvyklá listonoška. Ptal jsem se, kdo včera doručil mé barvy? Rei, nikdo prý neví, odkud se vzala a kam odešla. Byla prý velice podivná. Má víra mne dává naději, že se ještě setkáme. V mém srdci zůstala a budu-li malovat barvami, které ona přinesla mi, o to více ji budu cítit. Byla to snad samotná Královna nebes. Rozžihá Maria svíce v nás, temnotou s Marií projdeme snáz.

Rei, vím, že mé zjevení bys asi považoval za dílo Satana a jeho démonů a Mariánský kult, ten bys rozhodně obratem rýče do země pohřbil. Ona však přišla z nebes a možná mé obrazy Hor vytvořily nějakou spojnicí. Možná právě nějaká symbolika v mých obrazech přiměla Cezanna svůj výrok na bedra má vložit. Já dnes Rei vím, že umělecké Dílo již nemá sloužit jen církevně zbarveným cílům, nýbrž hledá v sobě samém církevní zákony. Je jedno, jak jsme orientováni Rei. Leonardo, Michelangelo, Sokratés, ti všichni měli rádi muže, jako Ty, ale nebyli to asketové a snad jednou víra v Tobě uhasí ji. Hrubost k ženám, ale můj současný tanec je již smírný a pln lásky Rei.

Tvůj věrný Vincent

Vincent G.:

Rei, chci milovat a malovat a pro svoji horu zpívat.

Hora, co temnotu vždy pohltní a zlé myšlenky vzhůru do nebe vychrlí a mé poklady co mají skryty zůstat, ona nikdy nikomu nevydá.

Já cestou šel jsem a tou písni Rei, zněl jsem. Píseň, která chodí i němou alejí, kdy dnes již i rozbořené katedrály tou písni opět zní. Zpívej Rei tu píseň mou a hora přijde za tebou. Na hoře vyroste pro tebe květ a ty spatříš jej, až v slzách ji budeš pět.



Jinak např. filmový kritik Kamil Filla si netroufl, prostě nezná. Jiní, u kterých jsem se na odpověď těšil, neodpověděli, přičítám tuto neúčast předně nutnosti vejít se do krátkého mnou poskytnutého intervalu na odpověď. Navíc bez povědomí o Kurtově v podstatě dematerializovaném díle neodpovídající současné estetizaci, je jakákoli precizní odpo-

věď nemožná. Bez nedávné výpomoci při instalaci výstavy *Mužismus* v Jihlavě, bych si Kurtovo dílo již neměl potřebu up-dateovat a přitom jej rozhodně vnímám jako poezii mého všedního dne.

Jakub Minářů



jsou z Mozarta nadšení, jiní jsou pobouření, tak už to ve vztahu k současným sochám bývá. Myslím, že je dobré autora poznat skrze více děl, nezná-li jej člověk přímo osobně. A tenhle ctitel života a optimismem oplývající srdcař Kurt má rozhodně co říct. Na jeho repertoiru jsou převážně ženské figury, možná proto obdivuju přirozené a nenucené ztvárnění mužské postavy Sen o létání. Tahle socha "nesedí" ani "nestojí". Ve mně se ale docela usadila, tak jí ráda zmíním. Gebauer ani jeho práce se rozhodně nedá odbýt takhle pár větami, proto tento text považuji, jak by bylo označeno na wikipedii, za "pahýl". Zdar! (Diana Winklerová)

Od dětství mě doprovázejí Kurtovy práce otištěné v katalogu 12:15, Pozdě, ale přece z roku 1988. Publikace ke mně doputovala do prostředí malého středočeského města, ospale provinční Kutné Hory, a to v době, kdy jsem tu navštěvoval základní školu Klementa Gottwalda, a kdy jsme se s rodiči stěhovali z paneláku na sídlišti, které se zároveň dostavovalo a rozrůstalo, do rodinného domku nedaleko chrámu sv. Barbory. Vlastně to muselo být v době, kdy katalog vyšel. Dodnes si vybavuji

objekt Dobře krmená ryбка z roku 1973, reprodukováný v katalogu jako jediný barevně. Elektrické svítí oči, rudá oběžná masa s vertikálně vytyčeným ocasem, nechutně velké rty otočené blahobytem nikoliv do úsměvu, nýbrž do apatické nespokojenosti, jež se reálně-socialisticky řízeným konzumentem spíše prohlubovala. Nabob uvězněný v malém prostoru, rámec formulující svého otlého nájemníka, jízlivá metafora dusivých let počínající normalizace a zároveň krásný sochařský objekt. Potom Kurtovy Trpaslíci (1985) umístěné na fotografii do prostředí rozprostraněné zahrady s kamennou zídkou, kterou jsem za nedlouho poté osobně navštívil v nedalekém Kostelci nad Černými lesy u bratří Hůlů. Kouzelné místo, z kterého pro mě hlídkující Trpaslíci nikdy nevytizeli. A samozřejmě Zdraviči (1987). Vyprázdňené formy životního stylu posledních let reálného socialismu, které byly už pouze k smíchu. Nic vážného již nebylo možné. Čas se stával z očekávané změny radostnějším. Sladké dětství, které pro mě končilo právě s odchodem z Kutné Hory do Prahy na střední uměleckou školu.



Rei, já teď i v barvách spatřuji větší víru ve svůj tanec. Bílá jako čistota a nevinnost. Žlutá barva symbol slunce a našeho štěstí.

Tak dlouho jsi mi nenapsal Rei.

Snad najdu útěchu a pochopení u A. E. Poea, kterého chci dnes navštívit. Jeho báseň Havran mne četla matka již v kolébce společně s Baudelaireovými Květy zla. U četby jsem vždy stál a čůral stojící, jako Tvá babička. Ty věty plné metafor a metonymií, byly pro mne Rei, jako dítě, tak plně jinotajů, které jsem se snažil s velkou naléhavostí odtajnit.

Včera jsem zahlédl v lese Baltuse s jeho ženou, vím, že tak dobře o něj pečuje a stará se. Schoval jsem se raději za borovici. Bytostně prý nemá rád symbolismus, hlavně pak Gustave Moreaua. Napadlo mne zde však.

Rei, co kdybych pozval k sobě Paula Gauguina, doufám, že se neurazíš, vím že jste měli plno neshod. Chtěl bych s Gaugiunem namalovat společný obraz a po vzoru Arthura Rimbauda rozeznít barevnou symboliku. Tón A jako černý korzet a tónem E zněla by běl límce a poslouchali my jsme jeho báseň Opilý koráb. Vodou opilý vrak, je jak, nad naši horou černo černý mrak.

Jednou Tě Rei také seznámím s Otokarem Březinou. Je to jeho pseudonym, do kterého může zahalit své abstraktní symbolistické verše. Poznal jsem ho, když jsem maloval strom se zelenými hrušky. Přišel, představil se jako Václav Jebavý a řekl: „Koukám, že by jste mohl stejně dobře malovat zelené plody olivovníku. Jeďte se podívat na jih, je tam krásné světlo a ty zlatavá obilná pole.“ Jeho slova při loučení byla: „Smrt nám bude vysvobozením s pozemských strastí.“

Tvůj milující Vincent

Vincent G.:

Drahý Rei,

vím, že máš teď hodně práce a máš spousty starostí se zřizováním výstavy na Kubě. Buď prosím opatrný, víš, že lidé, kteří pěstují umění, jsou nebezpeční každé diktatuře. Neboť pěstují Krásu a Krása je a bude vždy jejich nepřítel.

Rei, alespoň potěšit drobným řádkem bych si tak zasloužil. Také jsi mne neposlal dlouho žádné peníze a Ty přeci víš, jak je u nás na vysočině těžký život, hlavně teď v zimním období, kdy chmurné jsou myšlenky. S těmi penězi prosím neotálej.





Jak jsem Ti v minulosti psal, že bych rád navštívil E. A. Poea, hle! tu uvědomil jsem si můj drahý příteli. Vždyť já ani nevím, kde ho mám hledat. Naše vysočina je tak široší a bohapustá. Chodil jsem celé tři dny bez jídla a pití. Můj život zcela utrmácen a již halil se do mlžných stínů.

Dobrý den pane, ozvalo se z hnědé, jak graficky ztvárněného keře, ze kterého vylétl bažant. Dobrý den pane, co pohledáváte v tomto nehostinném čase. Bylo to 12. ledna 2018, vše si Rei pamatuji jak dnes. Pojdte se zahřát pane, udělám Vám čaj s rumem a k večeři žena udělala bažanta s tymiánem. Posilněte se a vše nám budete vyprávět. Rei, víš kdo mne a mou vroucí mysl ze spárů smrti zachránil? Bohuslav Reynek, ten grafik, básník, kterého jste jednou dražily v Tate Gallery. Dlouho jsme si povídali. Byla tam i jeho žena Suzanne, která si mne postěžovala, jak ji zde chybí teplo jižního světla. Chlad a vítr ji tu prý život velice sužují. Bohuslavovi, však já musím tu být velkou oporou, pravila.

Balthus a Bohuslav, je jedno, když je spousta chladu i hladu, však silnou ženou pyšní se v tom zmaru. Bohouš s Balthusem mají svou silnou, opravdu silnou Berlu! Rei.

Když jsem nabral trochu sil, povídám: E. A. Poea jsem se vydal hledati a cesta až k Vám mne přinesla.

Pane, řekla Suzanne, ale vždyť Edgara jsme zde před týdnem, před naši zahradou našli zcela promrzlého. Musel být zřejmě hodně opilý, již pomoci mu nebylo. Zahlédli jsme pak jen havrana, jak se vzněs nad černými lesy. Ihned jsme telefonovali jeho ženě, pravil Reynek. No, žene? Bohouši! odvětila Suzanne. Víte pane, vzal si svoji 13letou sestřenku, a ta do ženy teprve snad dospěje, uškříbla se, Reno.

Pak jsme se rozloučili, popřáli mne pevnou ruku při malování a já posilněn a zároveň zklamán, vydal jsem se k domovu.

Když jsem přišel, tentokrát jsem nebyl cestou tolika znaven. Dostal jsem na cestu ještě kousek bažanta s tymiánem a celou flašku slivovice.

Hej Rei! jak překročil jsem práh domu a otevřel dveře, ty přede mnou samy ustoupily, já shlédl jsem jen černo černou tmou. Ta se náhle vzdmula a přelétla na okenní parapet vedle slunečnice ve váze, která již ztrácela své květenství. Rei, byl to překrásný barevný souzvuk.

21



Tímto textem nežehráám všem sdělné formě, o kterou často usilují, nebo by měli usilovat historici umění. Hledal jsem to, proč jsem měl poeticky rozkladné nutkání vyslovit, v čem stojí za to následovat stopy umělecké činnosti Kurta Gebauera, českého umělce.

Také jsem chtěl hledat nejen v sobě, ale i v aktuálních větvích lidí, které trochu znám, nebo je následuji a tak jsem jim napsal (na fb):

Dobrý večer, prosím o větu, možno i více, k nějaké výtvarné "věci" od Kurta Gebauera, která Vám nečekaně, či nadmíru, či jinak sedla, či nesedla. Vybral jsem si 12-24 lidí (umělců, neumělců), jejichž odpověď bych poté rád připojil k mému článku pro lokální (Pelhřimov) "samizdatový" časopis OTAZNÍK, případně připojte, zda je možno váš text očitovat, či z něj pouze kontextově čerpat, inspirovat se jím do mého příspěvku. Děkuji velmi za odpověď, a samozřejmě, jak jinak, spěchá.. - do neděle .. a nakonec pozdrav by Jakub Minářů.

Některé jsem přímo potkal a zeptal se jich osobně, např.: Architekt Turek jmenoval Mozarta na brněnském Zelňáku a také pronesl docela nepodstatnou historku k napojení skrze datum narození; Architekt Jiří Lukeš

mi sdělil, že dělá soutěž se sochařem Štěpánem Beránkem, a že KG je v porotě, a že tak porota působí energicky ve směru realizace výherce soutěže ... doporučil mi oslovit Dagmaru Šubrtovou; můj otec vzpomněl trpaslíky, ale neznal kontext, takže v podstatě beze vztahu, aj. „drobnosti“.

Od lidí, kteří odpověděli na fb-dotaz a stvrdili zveřejnění příspěvku, vkládám zde:

Zdravím, od Kurta mne dost zasáhl lidový zloděj. Taková pitoreskní figurka tvarem nejbliže k takové pytlovitě hroudě s pařátem z větvičky. Kurt ho vyšvihnul na jednom z plenérů V Hradci nad Moravicí z pletiva a papírmaše. Potom dost dlouho zrál v atelieru. Všiml jsem si jen drobných uprav v kompozici. Dnes už je myslím v bronzu. (Adam Stanko)

Ahoj Akube. To vůbec není lehký úkol, vyjádřit se k dílu člověka, který je pro mě vzácný jako by to byl člen rodiny. Mnoho jeho děl mě nečekaně sedí, ale protože se ptáš právě mě, tak asi musím zmínit sochu Mozarta, která je v Brně. Ta mi nečekaně seděla v atelieru celé prázdniny 2006. Byla to moje první velká sochařská brigáda a bylo mi potěšením, že jsem mohla Kurtovi pomáhat s jejím vznikem. Někteří pozorovatelé jsou

26



Bauer v zemi v nikoho

Kurt Gebauer právě sestavuje svoji monografii.

Kurt od devadesátých let zdá se „jen“ tvoří umělecké předměty pro konkrétní místa na Zemi.

Také se věnuje setkáváním se s energickými lidmi a podpoře studentské tvořivé chuti (byl např. profesorem prezenčního studia na VŠUP).

Postoj k realizaci umění – umění v symbióze s místem, který si zvolil po roce 1989, by si nejspíše zvolil i předtím a nejspíše si jej i zvolil, leč opět v módu dostupnosti environmentální energie. Četl jsem větu (nejde o doslovnou interpretaci): *Tvořil, jak cítil, musel takto, jinak tvořit nedokázal.* ... a nejspíše se tak přirozeně i musel v některých ohledech stát nekonformním.

V osmdesátých letech, ale i před tím, se již angažovaným motivům nevyhnul, prostě to tak cítil. Pokusím se rozpomenout na některé názvy Gebauerových soch, názvy mne běžně nezajímají, tedy ani jejich politika, přesto: Zbytnělý papouch, Krmená rybka ... různá nevzhledná stvoření a ukřivdění trpaslíci s geno-

cidními tendencemi. Četl jsem nedávno rozhovor, kde stálo k soše kočárku: „... člověk si sedí a nerozhoduje o směru, může se leda vrtět“.

Osobně jako profesionální umělec nesleduji předešlé banality, vím o nich, snažím se být informován, více se však nořím do řešení jejich příčin, hledám nevědomý osobní rukopis - jakousi výpověď citu, tu naplno pokud možno upřímně pochválím. U Kurta je tímto něco velmi měkkého a laskavého, stačí si prohlédnout sochy dětí, tam ještě není to zhnusení maskou a nepřímostí. Osobně jsem tyto výpovědi - nenápadné jemné tendence (možná v jinak vypracované formě) zahlédl i v land-artech nedávné tvorby, ke které se připojuje autorovo prohlášení: „... tvořit z toho, co je zrovna po ruce“. Výsledky takových tendencí by možná šly vsadit do pojmu funkcionalismus. Kurt přenáší a opracovává kámen, věc vzniká dlouho, umělec se prochází kolem, vzdaluje se, někdy možná i na rok, a zas se navrácí a přemístí kámen, až jednoho dne umělecká věc zcela splyne s přírodními pochody, ale zjeví se při místu vlastních kontemplací.

25



Zapadající světlo již odcházejícího zimního dne se siluetou černého ptáka a se žlutým portrétem, který již ztrácel své mládí. Tak krásný obraz, který ještě nevytvořila má ruka, řekl jsem si.

Z té černé ptačí tmy se ozval hlas a ten pravil - never more.

Rei

Vincent G.:

Rei,

dnes jsem se znovu nadechl příteli můj a ucítil alkohol. Dýchej se mnou milý Rei. Byl jsem pozván na výstavu Hany Garové. Tu ženu bych snad pro její tichou tvář zbožňoval a zbožňuji! Rei. Na výstavě jsem si kladl otázku o větě hlavní a větě vedlejší. O středu a okraji, osamělosti a tělesné touze. Rei, nevím, zda skicovitost nemůže vyvolat jen pouhý dojem neuchopitelného a nezpozorovatelného a netváří se jak pouhá bezcenná děvka, co hulí Ti péro a Ty nemůžeš ucítit vůni plných květů. Never more Rei.

Vincent G.:

Rei,

Ozvěnu ozvěn vlnobití někdy k nám vítr zaneše a sem tam krůpěj, která svítí perletí víly na plese. Ach, potom Bože divme se. Že přes řeky a přes pohoří. Srdce jak hřebec vzepne se, když se tak vzpíná chce jít k moři. Když se tak vzpíná touží k moři, k moři, k moři touží. Jak srdce krev, tak měsíc žene příliv na loď kotvící. Vám, lodi z kotev utržené, no a vám krásní lodníci, jak bychom mohli neřící, že přes potoky přes pohoří, i mraky nížko letící, srdce se vzpíná chce pít z moří, srdce se vzpíná chce pít z moří, z moří, z moří. Never more.

22



Reinaldo A.:

VinCákátko, drahouši!

Ano, dlouhé dny se napojuji na nějaké úkoly a slepě je posouvám k iluzi o tekutém výsledku.

Tedy dny se zkracují na minimum a mé růže odkvétají.

Tedy představa tvé dlouhé raw-příhodami zasviněné chvíle mě nevyrušila v mém slepém nasazení života. Tímto obnažuji mé racionální úvahy nepřipouštějící si takto nehonoranou činnost.

Velmi humorné, obcházet tvůj myšlenkový výkal, abych nabrnknul si jeho autora. V tvé narůžovělé našlehanosti se šťourám prstem a zcela bezradný k tomu, narovnat tvou realitu do podoby mého směřování.

Na Kubu už nemohu. Tím bych začal. Raději se trápím, tam kde jsem, v kapitalismu, kde nikdo netleská, ani já.

Šlapal jsem chodníky v tvé bezprostřední blízkosti. Hana Garová, s Natálií, mě poslala na své kresebné drobné veličiny. Ta Natálie má tak překrásně vlnivé úchylné myšlenky. Hana si užívá její šíři, přesto Pelhřimov kontroverzně šťavnatě osobnosti neukryje.

Dorazil jsem na Hanin tichý popud do světelným smogem nasycené kavárny-nalejvárný Porto.

Vincente, neměl jsem chuť tě sbírat ze země. Pár místních včetně obfouslého kavárníka do tebe kopali. Kouřil jsi uvnitř, navíc, jak jsi vyprávěl, štípe to, to roští v tvém papírku. Opravdu tvé cigaretové úmotky máčíš do lněného oleje? Cha! teď jsem si rozpomněl, jak pokřikuješ za pravdu boží licence na kavárníka, když tahal tě za ucho po schodech pryč z toho kapitalistického pekla Porto: "Mé doutníky jsou veganské!" :)

Prostě: mé oko nakonec svedl návštěvník Aleš, básník květů podobných Reinaldinovým, a užili jsme si jeden vášnivý rým po zbývajících pět nočních hodin. Motivoval nás ušní boltec nořící se z temné díry Haniny duše černou barvou namazané (Vincku, ten dvojformát). Skvost!

23



Druhý den jsem odcestoval. Dotkla se Ta noc většiny mých viditelných projevů následující den. Ta stará kustodka mě oslovila s nutkáním mne vysvléci z vlastních krásných představ: Že prý jsem zamilovaný. Že prý takový pohledný mladík. Že prý je to dobře. Fuj! ach ta její stará doba, ach ty její potřeby.

Vincente chvilku mi prosím neodepisuj a zamysli se nad tou starou kustodkou, co každodenně obchází "Tři principy" (asijské principy) Tadeáše Kotrby... Kapitál nemám, kvetoucí růže ti nepošlu.

Zajdi za Rejnekovou ženou a zmaluj jí zadek, vím, že to očekává, zaplatí ti! (Nevěřil bys, co všechno ženy svěří, jen když s nimi žvatláš po žensku.)
R.

Vincent G.:

Rei, moc krásně jsi rozbalil mou našlehanou malířskou expresivní barevnost.

A ta již Nikdy více Ti nezpůsobí vratný šťouch. Já ve své bolesti sám budu plout a musím, můj Drahý Rei, musím zde i utonout. Již nikdy více nevidím svou Horu, nikdy více neuslyším Tvůj vřelý smích. Již nikdy víc. Never more.
Sbohem Vincent. krááá

Akub&Flexa

24